

Eslem BÖLÜK OYNAMAK İSTİYORUM

Ben de sizinle oynamak
Konuşmak koşmak istiyorum.
Günü, güneşi, ayı ,yıldızı, sevgiyi, sıkıntıyı
Sizle paylaşmak istiyorum.

Hele en çok ,
Koşmak ve kovalanmak isterim.
Başıboş güvercinler gibi
Kanatlarımı açıp uçmak isterim .

Bakmayın öyle
Şiveme, kılığıma, kıyafetime, saçıma
Sizin de şiveniz, kılığınız, kıyafetiniz, saçınız
Tuhaf gelir bana.

Siz de gelseniz bizim oralara,
Tuhaf bakarlar sizin kılığınıza.
Ne olur aldırmayın bunlara,
Katın beni de oyununuza.

Oynamak istiyorum
İp, top, körebe, saklambaç...
Beni De Katın Oyununuza

Halime Beyza BİCEL TARİH KOKAN ŞEHİR

İlk önce size birçok yer gezdiğimi söyleyeyim ama beni en çok neresi etkiledi derseniz size her adımında tarih kokan Şanlıurfa derim.

Ben ilkokula gidiyorum. Yaz tatiline girmiştik. Halam camide Kur'an-ı Kerim Hocasıdır. Öğrencilerini Şanlıurfa'ya götürecekti. Bana sen de gel, dedi. Ben de çok heyecanlanmıştım. Ertesi gün gece yola çıkmıştık. Tabi ben de uyuyakalmışım. Uyandığında çoktan sabah olmuştu. Otobüsten indiğim zaman beni ilk karşılayan şey, taştan evlerdi. Çok şaşırılmış "Nasıl oluyor da taştan ev olur!" diye halama sordum. Halam da bana gülmüştü. Daha sonra kahvaltı yapmaya gittik müthiş bir kahvaltıydı.

Nihayet geziye başlamıştık. Yanımızdaki rehber bizlere Urfa hakkında bilgiler verdi. Dünyanın en büyük tek açık hava akvaryumu olan Balıklı Göl'e her gün yerli ve yabancı binlerce turist geliyor. Rehber, burası çok önemli bir yer deyince dikkatlice onu dinlemeye başladım. Burası İbrahim Peygamber'in ateşe atıldığında düştüğü yer olarak biliniyor. İbrahim Peygamberin yaşadığı mucize beni çok etkilemişti. Gölün içinde birçok balık vardı ve hiç kimsenin bu balıklara dokunmadığını öğrendim. Çünkü balıklar İbrahim Peygamber'in atıldığı ateşteki odunlarmış, insanlar başlarına bir felaket geleceğini düşündüğü için dokunmuyorlarmış. Böyle değerli bilgiler öğrendiğim için çok mutlu olmuşum.

Ardından Dergâh Camiye gittik. Peygamber Efendimizin (SAV) Sakal-ı Şerif'i ve ayak izini gördüm. İnsan Sevgili Peygamberimize ait olanları görünce çok etkileniyor. Bir tuhaf oluyor.

Akşam olmuştu zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Çok yorulmuş ve acıkmıştık. Hep birlikte akşam yemeği için lokantaya gittik. Menüyü verdiklerinde çok şaşırılmıştım adımı bilmediğim çeşit çeşit yemekler vardı: Kozan kebabı, zingil, tırşik, borani, şıllık, külünce, bişe, sahteroş, lebeni, semsek, palıza ve lahmacun. Karar vermek çok zordu. Daha doğrusu yemeklerin ne olduğunu bile bilmiyordum! En sonunda sahteroş yemeğine karar verdim. Tadı güzeldi ama bana kalırsa yemek bile değildi.

Akşam yemeğini de yedikten sonra yola çıktık. Sabaha Ankara'ya varmıştık. Keşke bitmeseydi dediğim harika bir gün geçirmiştik. Buram buram tarih kokan Şanlıurfa'ya gitmenizi tavsiye ederim.

Elif GÜMÜŞBAŞ SABRİN ÖDÜLÜ

Ben şehrin en büyük kırtasiyesi olan bu güzel dükkanda bir boya kalemiyim. Buraya gelen giden çok oluyor. Benim burada bir çok arkadaşım var . Bizleri mini paketlerdeki yeni birer sayfaya başka maceralara açılan gökkuşağının yeniliğin niceliğin cümbüşü bekler. Arkadaşlarım her gelen gidene el sallıyorlar. Onlardan kendilerini almalarını istiyorlar. Oysa ben sabrediyorum, kendimi ne kadar zor tutsam da. Er ya da geç benim gerçek sahibimin, beni hor kullanmadan kutusundaki renkleri narince kullanacağı günü bekliyorum . Onu da istediği gibi güzelce hayallerine daldıracağı dostu bekliyor. Biliyorum ki sabreden Allah'ın izniyle isteğine ulaşır. Kahvenin fincana sarıldığı fincanın kahvesiz olmadığı düş yapbozundaki parçalardan biri eksik kalsa bu tablonun yarım yamalak olacağı lale sokağının lalesiz sümbülün güneşsiz olmayacağı ve gönlün tahtsız tahtında gönülsüz bir gönül görmeyeceği gibidir güven. Sabrın büyük ödülü kıymettir. Derken beklediğime degecek şefkatli kolların sıcaklığı geldi .

Onur Erdal YAŞAR
VAZGEÇİLMEZ

Ana olmazsa aş olmaz,
Baba olmazsa iş olmaz,
Kardeş olmazsa can olmaz,
Aile olmazsa hayat olmaz.

Anadır bu cana candır.
Doğurur, büyütür, yedirir, kandır.
Öper, sever, kucaklar aşktır.
Anadır bu, ana vazgeçilmez.

Babadır bu, baba kopmayan bağıdır,
Sırtını yasladığın koca çınardır,
Yorulduğunda dinlendiğin limandır,
Sevdiğini belirtmez ama senden hiç vazgeçmez.

Kardeş bu, kardeş candır,
Derdini paylaştığın dert ortağıdır,
Sana senden yakın olandır,
Kardeş bu, kardeş vazgeçilmez.

Ailedir bizi hayata hazırlayan,
Sevgi, saygı, merhamet tohumları atan,
Milletimizin bel kemiği olan,
Aile bu, aile vazgeçilmez.

Sümeyye Elif YAZICI
ESKİ DOST

Merhaba. Benim ismim Pembe Kuşa Ne Oldu? İsmimden de anladığımız gibi ben bir kitabım. İlçe kütüphanesinde yaşıyorum. Eskiden burada yaşamıyordum, sahibim vardı. Ben sahibimi çok seviyordum. Ama o beni pek sevmezdi. Nedeni mi? Kitap okumayı sevmiyor. İnsan yemek gibi, içmek gibi okumaya ihtiyaç duysa... Bedenlerinin ihtiyaçlarını karşıladıkları gibi ruhlarının ihtiyaçlarını karşılasa...

Çok çok zaman önce sahibim babası ile kırtasiyeye gelmişlerdi. Rafta beni gördü ve babasına gösterdi. Babası onu kırmadı, kitap alacağını göre kitap okuma isteği var, zannetti. Çocuk eve gidince beni bir inceledi, içime baktı. Beğenmedi ve beni bir kenara fırlattı. Ben de çok üzülmiştim. Böyle olacağını tahmin etmişim. Çünkü beni alırken içime bakmamıştı. Gece hep düşünmüştüm. Kendimi nasıl okutturabilirdim?

Sabah olmuştu. Çocuk kahvaltısını yapıp odaya geldi. Dolabı açtı, beni alıp babasına götürdü. Masanın üzerine bırakıp "Ben bunu sevmedim, okumayacağım" dedi. Çok kırılmıştım. Babası çok kızmıştı. Ama belli etmedi. Beni alıp ilçe kütüphanesine bağısladı. Artık kitap dolu raflardaydım. Birazcık da korkuyordum. Diğer kitaplar beni istemezler diye. Ama hepsi çok iyiydi. Çok iyi arkadaş olmuştuk. Buraya çocuklar sık sık gelirlerdi. Bizi çok severlerdi. Ben sahibimi bekliyordum, acaba pişman olur mu diye? Gelmedi. Artık ümidi kesmişim.

Yıllar sonra bir genç geldi. Öğretmenmiş. Rafta beni gördü. Eline aldı, yüzü kızardı belli ki utanmıştı. Açıp okudu, ikinci sayfaya gelmeden gözünden yaşlar akmaya başladı. Daha sonra anladım ki o genç, benim eski sahibimmiş...

Zeynep AKTAŞ
EŞİT SEVGİ

Ağabeyim Ali yarın askerden dönecekti. Annem pastalar, börekler, poğaçalar, dolmalar ve daha bir sürü şey yapmıştı. Tabi sadece o kadar değildi. Daha temizliği de vardı. Annem için temizlik sadece yerleri silip süpürmek değil, evi baştan aşağı yıkamaktı. O kadar yorulmuştu ki başını kaşiyacak hali yoktu. Annem beni temizlik için yardıma çağırmıştı ama ben kıskandığım için gitmemiştim. İçimden de "Sanki adımla ezberliyor elli kere Berk dedi." diye kızılıyordum.

Ağabeyimi seviyorum ama ona o kadar çok hazırlık yapmıştı ki gören eve sultan geliyor zannedecekti. Biliyorum abimi benden daha çok seviyorlar ve bu yüzden çok üzülüyordum. Acaba ben askere gidince benim için de bu kadar hazırlık yapacaklar mı? Kesinlikle hayır! Çünkü ağabeyim onların ilk göz ağrısıydı. Ben hep ikinci plana atılıyordum. Ben şımarık bir çocuk olabilirim. Sözde ağabeyim ilkokula giderken hiç mi hiç şımarmamışmış(!) İşte beni sevmemek için uydurulan bir mazeret daha.

Akşam olmuştu, odamdan çıkıp anneme bakmaya gitmişim. Yatağının üzerine serilip kalmış yorgunluktan. Ben karanlıktan korkarım. Bir de beş yaşımdan kalma bir alışkanlık masal dinlemeden uyuyamıyorum. Dışarda yağmur yağıyor, bir yandan şiddetli bir şekilde şimşek çakıyordu. Annemi uyandırmak istemiyordum çünkü bütün gün yorgunluktan serile kalmıştı. Işıkları yakıp yatağının üzerine uzandım. Uyumaya çalışıyordum daha ben uyumadan elektrikler gitmişti. Çok korktum ağlamaya başladım. Annem yatağından sıçrayarak kalktı ve koşup yanıma geldi. Kaygılı bir şekilde "Niye beni uyandırmadın?" dedi. "Ben de, çok yorgundun seni uyandırmak istemedim." dedim. Annem bana sarıldı, başımı okşadı ve "Canım oğlum!" dedi. Yüzümde bir tebessüm oluştu, ağlamıyordum artık. Annem hemen gidip masal kitabını getirdi ve bana okumaya başladı. Bu kadar yorgunluğuna rağmen bir kez olsun bana "of" demedi. İçimden "Canım annem benim!" dedim. Hemen gözlerimi kapattım, uyumuş numarası yaptım. Beni uyumuş zannetsin de bir an önce gidip uyusun istedim. Çünkü çok yorgundu. O kadar işi ben yapsam uykumu hiç bölmezdim. Annem benim uyuduğumu zannedip okumayı bıraktı. Masal kitabını tam masama koyuyordu ki masamın üzerindeki günlüğümü gördü açıp okumaya başladı. Ben hep ağabeyimi kıskandım ve her sayfasında bunu anlattım. Annem günlüğümün ilk sayfasını okuduktan sonra günlüğünü bıraktı ve yanıma geldi. Başımı okşayarak "Canım oğlum benim, ağabeyin Ali de sen de benim için aynısnız ikinizi de eşit seviyorum. Ağabeyin neyse sen de aynısn benim gözümde." dedi.

Tam kalkıyordu ki ben hemen annemin boynuna sarıldım. Bu sefer içimden değil annemin yüzüne "Seni çok seviyorum." derken annemin gözünden yaş geldiğini gördüm. Annemin kulağına "Ağlama anne seni bu kadar çok seven iki oğlun varken ağlama!" dedim.

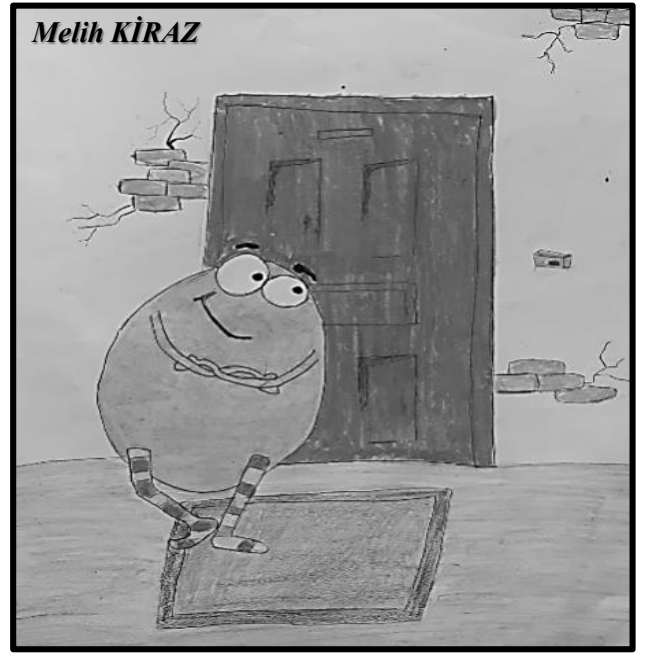
Elifsu GÜMÜŞBAŞ ÖTME BÜLBÜL ÖTME

Şanın Hanedanı'nın sultanının yaşadığı, dokusu kadife renkleri ombra etrafı elmastan gümüş çatılı bir saray varmış. Bu saray şırl şırl akan şelalenin gök mavisi berrak vadinin tam da göbeğindeymiş. Burası rengârenk çiçekler sümbüller leylaklar manolyalar baharın, baharını yaşadığı şehirmiş. Hele buraya bir de kış gelince...

Kış nazik olur. Hiç hiddetlenmezmiş. Tabi şehrin yönetici kralı da bir bu kadar neşeli ve sevinçli değilmiş. Kızı şehrin 2. sultanıymış hasta yatıyormuş. Bunu gören kral üzülüyor ve bir çare arıyormuş. Her sabah kızının odasına gider penceresinden rüzgârı izler etrafa bakınırmış. Her geldiğinde de bir bülbül görür, ötme bülbül ötme kızım uyanacak dermiş. Bülbül de bu durumdan sıkılır. Nerede uçacağım ben paşa dermiş. Hemen uçar leylekleri de bir yandan selamlarmış. Bülbül şehrin tahtı güzel bir köye gelmiş. Güzel bir kulübenin penceresinden boynunu sarkıtan delikanlı ve yakışıklı bir genç görmüş. Bu gencin hemen yanına konmuş. Genç onu sevmiş de sevmiş. Bu bülbülün hoşuna gitmiş. Gencin yazmalı şalvarlı anası gelip ula ötme bülbül başım ağrıyor demiş, bülbül bana burada da rahat yok deyip gencin ellerinden uçuvermiş uzaklara.

Uçsuz bucaksız bir denizin mazide kalan mehtabın kıyılarına ufka uçmuş. Bir denizci açılmış denize. Bunu gören bülbül bir yer bulabildim herhalde diye biraz olsun umutlanmış. Denizci adama ve gemisine kanatlarını çırparak uçmuş. Geminin parmaklıklarına konmuş. Artık gecenin karanlığı gemiye vurmuş. Adam gemisinde sıcacık çay demlemiş içiyormuş. Üstelik adamın dostu da varmış. Bir papağan ne de güzel bir papağanmış. Bizim bülbül sahiplenmiş oysa burayı. Ama ne fayda papağan bunu görüp sinirlenmiş. Ona bağıryormuş. Bu benim sahibim anladın mı ona yaklaşma bile bülbülün minik gözlerinden yaşlar dökülmüş. Üzgün üzgün etrafa bakmış. Hem gece olmuş hem de artık çok ilerlemişler. Bülbül bu gece burada kalmak zorundaymış. Adam bülbülün yatağını hazırlamış. Herkes uyuduktan sonra bülbül geminin camından bakınmış. Üzülmüş ailesini özliyormuş. Keşke kendini büyük bir birey sanıp buralara gelmeseymiş. Kendi kendine konuşmuş. Papağan ona gülüp hey sessiz ol bakalım bülbül... Ötüp durma demiş bülbül korkup yatmış. Günün erken ışıklarıyla uyanmış herkes uyurken hemen uçup gitmiş.

Melih KİRAZ

Hem de çok ilerlemiş. O mis kokulu çam sakızlarının bulunduğu ormana, kendi mahallesine gelmiş. O yüzen deredeki kazları, ördekleri, meleşen kuzuları, okulunu, ailesini, arkadaşlarını çok ama çok özlemiş. Derenin, güzel havanın karşısındaki güzel kulübelerine gelmiş. Ailesi; annesi, babası abisi ve kardeşine sarılmış. Ailesine bir daha onlardan ayrılmayacağına dair söz vermiş. Sakin yağmurun eşliğinde çalışma masasında annesinin yaptığı kaymaklı kahvesini içerken bir yandan ödevlerini bitirmiş. Bülbül akıllanmış ve kendi evinden mahallesinden başka hiçbir yerin ona bu güveni veremeyeceğini anlamış.

Elif ÖZTÜRKLER

HAYAT

SÜRPRİZLERLE DOLU

Çok istiyorum, çok istiyorum o bebeği almayı. Yeşil gözlü, kel kafalı, gözleri kapanıp açılan dünya tatlısı bebek... Oyuncakçı dükkânında görmüştüm bebeği. Tam bir aydır istiyorum. Hep hayallerini kuruyorum, benim olsa oynamaya bile kıyamam.

Annemin bağırişıyla hayallerim yıkıldı. "Tatlım hazırlan gidiyoruz!" diye bağırdı. Aşağı indim "Nereye gidiyoruz anne?" diye sordum. Derya teyzelere gidiyoruz, dedi annem. Belki hayallerimi ve ne kadar üzgün olduğumu Yağmur'a, en iyi arkadaşıma, anlatıp onunla dertleşirdim.

Yağmur'un annesi Derya teyzedir. Ayrıca annemin de en yakın arkadaşıdır. Derya teyzenin lezzetli tatlılarını yedikten sonra oyun oynamaya başladık. Yağmur yeni bir oyuncak aldım, dedi. Bana göstermek için çıkardı. Bir baktım o bebek bir aydır hayallerini kurduğum bebek. İlk önce şaşırdım. Sonra hem üzüldüm hem de mutlu oldum. Karışık duygular yaşıyordum. Bebeğe dokundum, sevdim, okşadım sanki gerçekmiş gibi. Ama fazla belli etmemeye çalıştım. Sonra oyuna dalmışız. Bir an durdum düşündüm umarım yarım saat veya bir saat daha dururuz diye aklımdan geçirdim. İki dakika sonra annem "Kızım aşağı in gidiyoruz!" diye bağırdı. Hayır, olmaz. Ağlayacaktım. Israrla kalmak istediğimi anneme söyledim.

Ayıp olur daha fazla kalamayız, dedi.

Bebeği bırakmak zorunda kaldım.

Yağmur'la vedalaştım. Arkama baka baka Yağmurlardan çıkarken kim bilir arkadaşım kendisinden ayrıldığı için üzüldüğümü sandı. Oysaki oyuncak da olsa bana ait olmasını istediğim bir bebeği bırakmak dokunmuştu bana. Gözlerime toplaşan yaşları göstermek istemediğimden hızlıca annemin peşine takıldım.

İki gün sonra doğum günündü. Yağmur'u da davet ettim, pastamı kestim ve doğum gününün en heyecanlı kısmı hediyelere sıra geldi. Hepsini çok güzeldi ve en son Yağmur'un hediyesine sıra gelmişti. Açtım bir baktım, sevinçten çıldırdım. İçimden çığlıklar attım. O bebek... Yağmur'un boynuna atladım. Ona, onu çok sevdiğimi söyledim. Ve hemen doya doya bebeği sevmeye başladım. Ne kadar beğendiğimi gözünden kaçırmamış olan Yağmur arkadaşına minnet ve sevgiyle bakıp göz yaşlarını bu kez tutamayarak sarıldım. İyi ki böyle bir arkadaşına sahiptim.

Bebeğimin ismini merak ediyor musunuz? Doğum günü sonrası arkadaşlarımı gönderdikten sonra buldum. İsmi Hayal. Önce hayal ettim benim olmasını. İstedim hem de çok istedim. Anladım ki bir şeyi gönülden istersen Allah gerçekleşmesi için sebepleri yaratıyor. Çok mutluyum ve hayatımdan memnunum.

Beşir El HAMİDİ NE MUTLU

Sabah namazıyla feyiz aldıysan,
Huşu ile dualara daldıysan,
Şayet ibadetten zevk aldıysan,
Ne mutlu sana ki Müslümanısın.

Mahallede Kur-an bilmeyen yoksa
Aç bir kişi kalmamış, toksa,
İyiler az değil, çoksa,
Ne mutlu sana ki insanısın.

Azim ve zevkle çalışıyorsan,
Her gün bir zorluğa alıştıyorsan,
Şanlı mazin ile tanıştıyorsan,
Ne mutlu sana ki araştıransın.

Seni gören herkes sana koşarsa,
Öğrenip dilini öyle yaşarsa,
Çağlayanlar gibi akıp coşarsa,
Ne mutlu sana ki öğretensin.

Elif Buse DEMİRCİ UMUT

“Neden” kelimesi... Cevabın veya açıklayabileceğin bir sebebin varsa işte o zaman çok kolay bir sorudur senin için.

Peki ya yoksa...

İnsan hiç yapmadığı bir şey için yargılanır mı? Ben yargılanmaz diye bildim, ta ki yaşayana kadar...

Bu sorular gibi birçok soruyu karmaşık da olsa er ya da geç cevaplayabilmişimdir. Önyargıdan hep kaçınırdım. Ama sorgulamakta soru üretmekte üstüme yoktur. Girişken olmayan, kendi iç dünyasında yaşayan biri, bir ortamda gülüp eğlense bile daha sonra hiç kimseye göstermediği iç dünyasında kaybolur. En saçma veya hatırlamak dahi istemediğim anlarımı bile birçok yol seçerek sorgulardım. Böyle yapsaydım ne olurdu, peki şöyle yapsaydım ne olurdu diye... İstemsiz olarak girdiğim iç dünyamdan müzik dinleyerek sıyrıldım.

18 yaşında nelerle uğraşıyorum. Tanımadığım bir abi bana çay getirdi. Teşekkür ederek çayımı aldım ve yatağımın yanındaki küçük komodine koydum. Çay tabağındaki iki şekerden tekini çayın içine attım. Ve aşağıdan yukarıya çıkan boncukları izledim. Daha sonra çay kaşığı ile şekeri ezmeye başladım. Bence çok zevkli şeydi ağır çekimde bir şeyleri izlemek.

Zaten dolu bir insandım ama hâlâ içime atmaya devam ediyorum. Boşalma ihtiyacım yok gibi görünüyorum ama birine her şeyin sorumlusu “o” diye patlamak istiyorum. “O” hiç olmayan birine...

İçi su dolu bir bardağa, çocukluğumuzun beyaz bulutları olan pamuk şekerini deşirdiğimizde erir değil mi? Peki pamuk şekerin içinde ne kadar şeker var? Peki, bardaktaki su görüntüsünden veya renginden ödün verir mi? Tabi ki de hayır... Ama tadına baktığınızda neyin ne olduğunu anlarsınız. Tıpkı bunun gibi...

Bu cezaevinde hem dertler hem de dertliler var. Evet cezaevi... Buraya düşeli iki hafta olacak. Her şey bir salı sabahı oldu.

Sabah fırına ekmek almak için çıktım evden. Malum Serhan, kendisi benim ev arkadaşım olur, ekmek alma sırasını doldurdu ve sıra bana geldi. Serhan balkona çıkıp:

“Mert gelirken abur cubur da al.” dedi. Başımı salladığımda içeri girdi. Fırına az bir yolum kalmıştı ki kucağıma birisi bir çanta attı. Refleks olarak kavradım. Ne yapsaydım?

Melike Hilal YILDIZ

Sonra yanımdan fişek hızıyla uzaklaşan adama şaşkınca bakakaldım. Siyah çantanın içinde ne var diye açıp baktığımda çil çil para... Bir anda kollarımdan tutan polisler belirdi yanımda. Ne yaptysam derdimi anlatamadım.

Ailem ve arkadaşlarım beni ziyarete hep geliyorlar. Yakında çıkacağımı söylüyorlar. Bilmiyorum. Çıkar mıyım, çıkmaz mıyım? Ama hep umut ediyorum. Çünkü umut, aklımıza takılan güzel bir şarkı gibidir. Yüreğimizde hiç susmaz. İnanıyorum, önümüzdeki ay çıkacağım. Çünkü beni ayakta tutan tek şey gerçeklere olan inancım ve umudum...

Yusuf Talha DURMUŞ İYİLİĞİN KARŞILIĞI

Ali, orta boylu, sarı saçlı dürüst bir çocuktur. Ailesi Ankara'nın bir köyünde yaşayan Ali Konya'da üniversite öğrencisidir. Ailesi onu okutmak için elinden geleni yapar. Annesi Selma Hanım hasta bir şekilde yatakta yatarken babası Recep Bey hem karısına ve çocuğuna bakmak zorunda hem de evin geçimini sağlamak zorundadır. Ali Konya Üniversitesi'ndeki ilk senesini bitirir. Aldığı burs paralarından biriktirir ve bilet almak için otopara gider. Geliş-gidiş 200TL'dir. Ali'nin de 200TL'si vardır. Bilet almak için giderken yerde 200TL bulur. Sahibini aramaya başlar. Bir süre sonra bir adam gelip “AA! O benim param.” diyerek atlar. Ali'de parayı o adama verir, adam hızlıca oradan uzaklaşır, Ali geri döner ve yere oturmuş ağlayan bir kadın görür. Kadının üstü başı yırtık ve yamalıdır. Herkes kadından tiksindir ve yanına yaklaşmaz. Ali kadının yanına yaklaşır “Ne oldu teyze neden ağlıyorsun?” der. Kadın da “Paramı kaybettim yavrum ondan başka param yok.” Der. Ali üzülür ve biraz sonra aklına burada para bulduğu gelir. Kadına sorar “Ne kadar para kaybettin?” der. Kadın da “200TL” deyince iyice meraklanır, biraz sonra cebindeki yol parasını çıkartıp teyzeye verir. Kadın çok sevinir, Ali'ye bir sürü dua eder “Allah razı olsun, Allah tuttuğunu altın etsin.” der. Ali bir yandan sevinir bir yandan üzülür. Köyüne gidemez eve döner. Birkaç gün sonra bir haber alır. Otobüs kaza yapmış ve herkes ölmüştür. Ali'nin aklına o günkü teyze gelir. Eğer teyzeye yol parasını vermeseydi belki de şuan toprağın altındaydı.

Muhammet Ali ENİÇ EVREN

Merak ederdim ayı, güneşi,
Yıldızları gezegenleri, uzayı,
Acaba Mars'ta hayat var mı?
Yıldızlar görüldüğü gibi küçük mü?

Gerçekten aya ayak basınca,
İzler hep orda mı kalır.
Aydaki izler neden oluyor,
Neden dünyanın etrafında dönüyor.

Güneş neden hep kırmızı,
Yoksa bize mi kızdı?
Belki de biraz utarıyor,
Ondandır belki kırmızılığı.

Peki, Neptün neden mavi?
Yoksa tamamen suyla mı kaplı?
Belki de mavi havayla kaplı,
Güzel görüntüsüne aklım şaştı.

İşte bunlar evrenin sırları,
Her köşesinin güzelliği ayrı ayrı.
Sonunda o sır perdesini aralayıp,
Öğreneceğim bilinmez sırları görüp.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan GÖKMEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Tuncay TUNCER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Yılmaz KIRIKTAŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Alev TEKİN

YAYIN KURULU

Latife ERDEM
Münüre EKİCİ
Saliha GÖÇMEN
Ahmet KOCABAŞ
Hilal AKGÜMÜŞ

OKUL ADRES TELEFON

MUAMMER KANDEMİR İMAM HATİP ORTAOKULU

İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA